

PETER BENOIT

„Feest in Vlaanderenland!” — zoo klingelt en klangelt de beiaard op de torens, nu het 17 Augustus honderd jaar geleden is, dat Peter Benoit te Harelbeke werd geboren. En met allerlei festiviteiten zal in tal van plaatsen zijn beteekenis zoowel voor de Vlaamsche beweging als voor de Vlaamsche kunst worden herdacht.

Wij kunnen het begrijpen, hoe de Vlamingen hem eeren en liefhebben, hun nationalen kunstenaar, wij voelen het, dat zij onder den indruk komen van de geweldige werking zijner koren en de stoere energie dier kloeke volksmotieven en dat ze over „hun Peter” spreken met een van kinderlijke vereering trillende stem.

Er zijn er, die beweren dat de Vlamingen veel te hard met Benoit wegdraven, en men hoort zelfs vragen of zijn muziek ons thans nog iets te zeggen heeft?

Wie die vraag stelt, heeft vermoedelijk nooit een partituur van Benoit onder z'n oogen gehad, of heeft wellicht nimmer een zijner werken hooren uitvoeren. Wien dat voorrecht wèl ten deel is gevallen, weet, hoe Benoit in al zijn werken een frischheid en een pracht van kleur en klank heeft gelegd, die niet alleen de Vlamingen, maar ook anderen met eerbied en bewondering vervult.

Benoit is dikwijls het mikpunt geworden van kleinzieligen, die zijn gebreken met breede roeden uitmaten, maar zijn deugden en zijn kracht als kunstenaar, in hun bekrompenheid niet wilden waardeeren. Niet k o n d e n waardeeren. Het zijn de lamlendigen — ook in ons vaderland zijn ze te vinden — die niet durven erkennen dat nog altijd velen zijn geroepen, maar zeer weinigen uitverkoren, het zijn degenen van wier muzikale bagage bitter weinig op de levensreis overblijft, maar die zich toch gerechtigd gevoelen in al hun zelf-ingenomenheid en verwatenheid hun pijlen af te schieten, al treffen ze dan ook nimmer doel.

Is het niet merkwaardig, dat dezer dagen in ons vaderland bijna niet gedacht wordt aan de uitvoering van een Benoit-werk, maar dat groote koren wel naar Antwerpen gaan, om daar bij het ten gehoor brengen van composities van den Vlaamschen meester mede te werken?

Waar is de Nederlandsche kunstenaar, die — zooals destijds Mr. Viotta — het noodige leger van duizend verzamelt om het oratorium „De Oorlog” — dat krachtige vonnis over de menschenlaching — uit te voeren, waar is de man die het aandurft een werk als „De Schelde” met z'n prachtige natuur- en historietafereelen nog eens in studie te nemen, een schepping, welke Benoit's meest populaire oratorium is geworden, waarin de schimmen van Kerels, Clauwaarts en Witte Kaproenen uit het verleden opdagen, de geest van Artevelde verschijnt en het Leliaartskoor: „Wij willen de Kerels